

olleme mollemad kass soand?" — Kaupmees tannas, — jättis wölgnikko keige ta hea nöuga torni.

Missminne ja Pihlaminne ühhel päival.

Tirolis sündis hiljotki kenna nalli. Üks lest mees kossis üht tütarlast, kes kül veel „wan-na täddi“ wannune ei olnud, agga ommeti jubba soldatit põlwe arrust wäljas olli. Se hea tütarlaps — eks nad olle keik head, senni kui nendel veel meest kaelas posse — se olli ristmisses, tühhi teab, mis modi se olli sündind, nimmeks sanud „Peter“. Mis modi sedda asja lisutamisse aegas öiendadi, sedda ma ei tea; agga sedda ma tean, et temast soldatit ei saand. Agga nüüd ta piddi mehhele sama. Peigmees ja norit lähwad pihlamissele, küssitakse nimmesid. — Hans tahhab Peterit kossida. — Õppetaja jáab mõtlesma: ei se woi ðige assi olla! — Iðobb kirrito ramato lahti, ja mis ta leiab? — Seal seisab kirjotud: nende ja nende „poeg“ Peter,

agga „tütre“ Peetre nimme posse kussagil. — Õppetaja ennesegi mõtted läksid selle jures sassi.

Wimaks sai siis aksi nenda toimetud, et norit wadderittega káarkambri wide ja seal tedda „Kadriks“ úmberristitadi, ja siis — pihlati.

Eeslid wöitsid sõawäe.

Amerika sõas seisid kaks sõa leri västastikko. Ühhel ðöl kippus nago wargsel wifil üks sõawägi teise peale. Selle sõawäel, mis rahholiste puhkas, egga mingisuggust furja ei odand, olli kolm sadja eselt leris patiki ja worikandmisje tarvis. — Kui nüüd eeslid waenlase tullemisse müddinat ja fabbinat kuulsid, kiskusid nad ennast kütkest lahsti, ja lippama — üks wanna hobboisel nago peamees ees, ikka waenlase västo. Waenlased, kes ð pimmedal muud arro ei saand, kui kuulsid agga hirmus kangel müddinat, mõtlesid, kes teab kui sure jonega teised nende västo tuullid, põõrsid taggasid ja andsid jalgele tuld, mis wâlhâ wois, — játsid eeslittele veel 16 sadja püssi sagiks, mis eeslitte perremehhed